
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

70e jaargang nummer 2, 2021

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Berichtje van oud-secretaris Kees de Kort en advertentie Herzog Medical	3
In Memoriam Els Vader.....	4
In Memoriam Elly Holst-Witkamp.....	5
In Memoriam Wim Witvliet.....	6
Bij het overlijden van Sjoerd Koster.....	7
Voetlichtflits	8
Advertentie BK Ingenieurs	11
Jeugd en toekomst	12
Advertentie Praktijk Energiek	15
50 jaar Gouden Spike.....	16
Affiche en advertentie YALP	19
Memory Lane: Zonder limietprestatie naar EJK	20
Advertentie van 10,6 naar 9,58.....	24
Stichting Atletiekerfgoed	25
De sprong van Henk Visser.....	26
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	29
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	30
Advertentie Global Sports Communication	34
Onze jarigen	35
Bijzondere jarige: Lidy Makkinje-Vonk.....	36

Kopij Vriendenband juni 2021

Graag vóór 20 mei 2021

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De ontwikkelingen rond het coronavirus leveren nog steeds niet het goede gevoel op. Toch zullen we de realiteit moeten aanvaarden en hopen dat later dit voorjaar het licht aan het einde van de tunnel gaat gloren. Ook in de atletieksport zullen we het moeten doen met de lichtpuntjes, die er overigens heus wel waren. Bijvoorbeeld in de bubbel van de AA Drink NK Indoor in Apeldoorn. Niet alleen de organisatie deed van zich spreken maar ook de prestaties van onze atleten. We konden er als Vrienden dit jaar helaas niet bij zijn, maar via de livestream hebben we ervan kunnen genieten. Mooie strijd, limieten en zelfs nominaties voor de Spelen later dit jaar.

Dat bleek een mooie opmaat voor de EK Indoor twee weken later in Torun (POL). Het werd een ongekend succes met maar liefst zeven medailles, waarbij onze Gouden Pluim Femke Bol zonder twijfel ook internationaal de meeste indruk maakte. Toen de interviewer van dienst veronderstelde dat Femke toch eigenlijk een 400 m horden loopster is en dus die 400 m maar een 'bijnummer' is, wist ze ad-rem te reageren met een 'nee hoor, want ik moet ook de 4x4 nog doen'. Unieke prestaties met dubbel goud op de 4 x 400 m, goud ook voor Nadine Visser op de 60 m horden, verrassend brons voor Jamine Samuel op de 60 m en zilver en brons voor respectievelijk Tony van Diepen en Liemarvin Bonevacia op de 400 m. Met als kers op de taart een stunt door bovenaan de medaillespiegel te eindigen. Jammer dat we voor de rechtstreekse beelden moesten uitwijken naar BBC of de livestream. De NOS had ook voor deze keer helaas andere sportieve prioriteiten.

Maar de medaille kent ook een andere kant. Op 8 februari jl. overleed nog veel te jong Els Vader (61). Jarenlang topsprintster met een formidabele staat van dienst. Bescheiden en ingetogen, maar met een echte vechtersmentaliteit. Afgelopen weken bracht ik een bezoekje aan Haico Scharn in Culemborg. Een fijn en openhartig gesprek vonden we beiden. Haico voelde de leegte, het gemis en kampt bovendien met dezelfde verschrikkelijke ziekte waaraan Els is overleden. Hij probeert nog te genieten van de kleine dingen in het leven. We haalden herinneringen op, b.v. die keer dat we beiden deelnamen aan de Nationale Crosskampioenschappen voor Militairen. Ik zag hem overigens slechts op de rug!

Bij het weggaan heb ik Haico gecompimenteerd voor zijn drievoudige palmares. Voor zijn status als topatleet op Olympisch niveau, voor zijn rol als trainer en coach van menig topper maar bovenal voor zijn nimmer aflatende zorg voor Els. Zo'n gesprek relateert en zet je weer met beide voeten op de grond. Blijf gezond en denk een beetje aan elkaar.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl.

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Mocht iemand bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief- aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Op zaterdag 10 april houden we weer online onze algemene jaarvergadering. Dit is voor de 2^e maal online en ik ga ervan uit voor de laatste keer. Alle leden hebben de stukken met een link voor het volgen, via de email ontvangen.
- Helaas is nog veel onzeker over de komende wedstrijden in het nieuwe outdoor seizoen. Houd de site van de Atletiekunie hiervoor in de gaten. Vooralsnog zal als eerste de TSB Bokaal gehouden worden op 8 mei a.s., waarbij ook de Vrienden aanwezig zullen zijn. Daarna volgen de FBK Games, Amsterdam International U17 en vele competitiewedstrijden.
- Het bestuur zal de komende maanden een discussie houden over de toekomst van de Vrienden. Hiervoor zullen in eerste instantie ook wat jongere leden uitgenodigd worden, alsmede leden van de klankbordgroep. E.e.a. natuurlijk mits samenkomen wel verantwoord is volgens de Corona regels.

Overlijden

- Els Vader is op 61-jarige leeftijd overleden op 8 februari 2021. Zie pag. 4/5.

Opzegging lidmaatschap

- Simon Vroemen

Wijziging

- Het juiste adres van Elly van Hulst is de vorige keer verkeerd overgenomen. Het adres is: Apartado 3, 7920-999 Alvito, Portugal;
- Feico Jansma heeft een nieuw adres en wel: Trijehoek 8, 8408 AH Lippenhuizen.

Berichtje van oud-secretaris Kees de Kort

Van onze vorige secretaris Kees de Kort ontvingen wij onlangs onderstaand bericht, dat wij hier onverkort weergeven. Kees heeft een heftige periode achter de rug, zo begrijpen wij hieruit, heftig genoeg om dit met ons te delen. (red.)

“Nu bijna anderhalf jaar geleden heb ik plotseling, twee dagen na een intens tennis-dubbeltoernooi met mijn dochter, een herseninfarct gekregen. Door zeer resoluut optreden van mijn vrouw Jeanne, die meteen 112 belde, is de schade beperkt gebleven tot uitval van een niet vitaal klein deel van mijn hersenen en tot het niet meer goed functioneren van mijn rechterarm. Ik kan gelukkig nog wel schrijven, fietsen, wandelen en ik kan en mag nog autorijden. Ook mijn favoriete denksport Bridge gaat gelukkig nog goed. Helaas lukt het tennissen, wat ik ben gaan doen na mijn atletiecarrière, niet meer. Het ga jullie allemaal goed. Hopelijk kunnen we binnenkort elkaar ontmoeten tijdens een bijeenkomst van de Vrienden en/of tijdens een topsportevenement.”

Kees de Kort (rechts) bij zijn afscheid als secretaris, eind 2017, samen met Chris van der Meulen (links) en Melchert Kok. (foto VB-archieff)

 | herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- ⊙ Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- ⊙ 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- ⊙ Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

In Memoriam Els Vader (61)

Voormalig topatlete Els Vader is maandag 8 februari op 61-jarige leeftijd overleden. Els excelleerde in de jaren tachtig op alle sprintonderdelen. Op haar indrukwekkende palmares kwamen Nederlandse records te staan op de 50, 60, 100, 200 en 400 meter. Alleen Nelli Cooman wist haar op de kortste afstanden af te troeven, maar kort daarachter staat Vader nog steeds hoog in de allertijden lijsten. Haar laatste record was op de 200 meter indoor en dat werd pas in januari 2021 na 33 jaar verbroken door Lieke Klaver. Een ander belegen record was dat op de 200 meter outdoor. Op 1 september 2011 verbrak niemand minder dan Dafne Schippers tijdens de WK Atletiek in Daegu het toentertijd dertig jaar oude record van 22,81 van Vader.

(foto Theo van de Rakt; bron: archief Atletiekerfgoed)

Palmares Els Vader

50 meter (indoor)	6,21 in 1985 in Zwolle (ex NR) 2e aller tijden
60 meter (indoor)	7,11 in 1986 in Liévin (ex NR) 3 ^e aller tijden
100 meter	11,17 in 1986 in Lissabon (ex NR) 4 ^e aller tijden
200 meter	22,81 in 1981 in Pescara (ex NR) 4 ^e aller tijden
200 meter (indoor)	23,34 in 1988 in Liévin (ex NR) 2 ^e aller tijden
400 m	51,92 in 1986 in Hengelo (ex NR) 7 ^e aller tijden
23 keer	Nederlands kampioene 60, 100 en 200 meter
5e plek	halve finale 4 x 100 m OS Seoul 1988
1981	Nederlands atlete van het jaar

Toen ik hoorde over de ziekte van Els heb ik contact opgenomen met Haico Scharn, haar onafscheidelijke metgezel, of het mogelijk was een groot interview aan haar te wijden. Beiden voelden daar gelukkig wel voor en na mijn bezoek aan hen in Culemborg verscheen er een paginagroot artikel getiteld 'Iedere dag is er één' in Telesport, dat we nadien hier in De Vriendenband ook afdrukten. Ik vond dat Els deze aandacht meer dan verdiende en ben nog steeds enorm blij dat ik het mocht schrijven. Ze was in mijn herinnering immers recordhoudster op zoveel afstanden en toentertijd nog steeds op de 200 meter indoor. Het werd het meest intense artikel dat ik ooit mocht schrijven.

Els was 38 jaar onafscheidelijk met Haico Scharn, ook ex-topsporter in hart en nieren. Twee ongelofelijk lieve mensen uit onze atletiek. Hij nam deel op de middellange afstand aan de Olympische Spelen van München 1972, zij trad maar liefst drie keer aan op de Spelen: in Moskou (1980), Los Angeles (1984) en Seoul (1988). Els leed aan een zeldzame soort kanker, die van de papil van Vater, een verwijding van de galgang voordat deze uitmondt in de twaalfvingerige darm vlakbij de alvleesklier. “Ik leef bij de dag. Iedere dag is er één”, vertelde Vader voor Telesport. “Ik ga echt niet onder een steen zitten. Ik blijf gewoon mensen zien en ben open over mijn ziekte. Ik denk dat meetelt dat ik topsporter ben geweest. Het zit toch in je karakter dat doorzetten.”

Rust in vrede Els, heel veel sterkte Haico.

Eric Roeske

In Memoriam Elly Holst-Witkamp

Ons oud-lid Elly Holst-Witkamp, geboren te Hilversum in 1935, is op 16 februari 2021 in haar woonplaats Kantens overleden. Ze was als sprintster, lid van GAC Hilversum, actief op nationaal niveau in de jaren '50. In 1952 werd ze Nederlands kampioen bij de A-meisjes op de 80 meter.

Elly Witkamp werd een aantal malen opgenomen in de nationale ploeg voor wedstrijden tegen Duitsland, Frankrijk en Polen. Hoogtepunt in haar carrière was de deelname in 1954 aan de Europese atletiekkampioenschappen in Bern, waar zij op de 100 m in haar serie als vierde in 12,7 werd uitgeschakeld.

(foto fam. Holst)

In 1959 trouwde Elly Witkamp met Bé Holst, in diezelfde periode een vooraanstaand Nederlands sprinter. Er wordt wel gezegd dat het tweetal op dat moment het snelste echtpaar van Europa was. In 1978 werd ze lid van de Vrienden. Elly en Bé waren graag geziene gasten op Vriendenbijeenkomsten.

In 2009 werd Elly Holst-Witkamp benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau. De Vereniging heeft de familie Holst gecondoleerd.

cvdm

In memoriam Wim Witvliet (1920 - 2021)

Op dinsdag 2 februari jl. is Wim Witvliet, ruim honderd jaar oud, overleden. Wim was wat je noemt een coryfee, in Rotterdam, en in het bijzonder bij PAC-Rotterdam. Een bijzonder mens met een bewogen maar ook rijk leven, en tot de laatste dag met beide benen in de samenleving. Er ging geen ledenvergadering of andere bijeenkomst bij PAC voorbij, of hij was van de partij, op zijn aimabele manier altijd bereid de club met raad en daad bij te staan. Altijd goed op de hoogte en met een nuttig advies, waarin je zijn jarenlange ervaring als jurylid, wedstrijdorganisator, en als bestuurder kon herkennen.

Nadat hij in 1944 een 1500 meter-wedstrijd had gewonnen, besloot hij zich aan te melden bij een atletiekvereniging; het werd Pro Patria, de voorganger van PAC. Een paar jaar later speelde hij een belangrijke rol bij de totstandkoming van de fusie tussen Pro Patria en A.L.O., en was daar vele jaren actief als bestuurder.

Vandaar dat het ook logisch was dat de vraag om de eerste Rotterdamse Marathon in 1981 mee te helpen organiseren, bij hem terecht kwam; de tekening van het eerste parcours met 5 rondjes Kralingse Bos, heeft zijn handtekening. Binnen de kortste keren was hij de technisch directeur van het evenement en dat heeft hij tot 1988 gedaan, een periode waarin één van de grootste jaarlijkse evenementen van Nederland, vorm heeft gekregen.

Toen PAC in 2005 het 110-jarige jubileum wilde gaan vieren, moest daar ook een bijzonder sportief evenement bij georganiseerd worden, dat werd dus de Ekiden, een estafette-loop over marathonaafstand met een team van zes lopers, een type sportwedstrijd die helemaal past bij het karakter van PAC, een club met een groot aantal enthousiaste breedtesporters. Wim (hij had toen al de respectabele leeftijd van 85 bereikt) meldde zich meteen aan om mee te helpen met de organisatie en dankzij hem stond er een tot in de puntjes uitgekiend parcours klaar over de atletiekbaan en door het Kralingse Bos. Deze Ekiden is inmiddels uitgegroeid tot een succesvol en erg leuk jaarlijks evenement, in 2019 met 274 deelnemende teams.

Tot op oude leeftijd was hij een actief schaker, de Rotterdamse schaakclub organiseerde jaarlijks een schaakwedstrijd tussen het oude en het jongste lid van de club, uiteraard zat Wim dan aan bord 1. Bij zo'n gevarieerd leven mag ook de tweede wereldoorlog niet ontbreken: Gemobiliseerd als soldaat moest hij letterlijk in het geweer komen bij de Slag om de Haagse Schouw bij Leiden, in 1943 bij de brandweer na het vergissingsbombardement van de Geallieerden in de Rotterdamse wijk Bospolder-Tussendijken, heftige gebeurtenissen en met recht was hij dan ook trots op zijn

onderscheidingen: Lid in de orde van Oranje Nassau, het Oorlogs mobilisatiekruis, en het Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie kruis. Trots ja, maar altijd bescheiden, en eenmaal op zijn praatstoel met prachtige anekdotes uit een 100-jarig leven.

Wat zullen we hem missen, maar we herinneren zijn altijd fitte aanwezigheid tot op late leeftijd bij de PAC-bijeenkomsten.

Marius Veenker

(Google voor het uitgebreide levensverhaal van Wim Witvliet het artikel van Pim Bijl, sportjournalist bij het AD, in het PAC-125 jaar jubileumboek – red.)

Bij het overlijden van Sjoerd Koster

Op 87-jarige leeftijd is Sjoerd Koster overleden op 24 januari 2021. Toen ik hem voor het laatst sprak, in november denk ik, kondigde zijn overlijden zich nog niet aan. Hij sprak nog heel duidelijk. Ik heb hem nog nooit horen klagen, ofschoon hij duidelijk was over wat hij allemaal mankeerde.

Ik schrok dus toen ik een bericht van overlijden kreeg. Hoewel hij enige tijd geleden zijn lidmaatschap van de Vrienden had opgezegd, haalden we af en toe nog herinneringen op aan de tijd dat we samen in het bestuur van de vereniging zaten. Sjoerd was een actief bestuurslid, die altijd goed meedacht en zich erg verdienstelijk maakte bij het organiseren van de Vrienden trefpunten. Velen zullen zich de populaire Indische maaltijden met Vrienden, jeugdfondsathleten en bestuursleden van de Atletiekunie in het Olympisch Stadion herinneren. Sjoerd regelde cateraar, menu en prijs en zag erop toe dat alles gesmeerd liep. Na het overlijden van zijn echtgenoot Wil bezocht Sjoerd nog geruime tijd de Vrienden met vriendin Tineke Coster.

In zijn Vrienden aanmeldingsformulier en in de Potma portretjes lezen we, dat hij een verdienstelijk steepleloper was die 3 interland optredens op zijn naam had, en die zilver won op de steeplecross bij het NK van 1958. Op bestuurlijk terrein verdiende hij zijn sporen als voorzitter van AV Sparta, vicevoorzitter van V<C en voorzitter van Haag '68.

Atletiek was niet zijn enige liefde. Voetbal als keeper en vooral als voorzitter van de Leidschendamse voetbalvereniging SEV, waarvan hij tevens erelid was. Ook bij de Haagse profclub ADO was de geboren Alkmaarder actief als bouwkundig adviseur, daarbij dicht bij zijn professie blijvende. Sjoerd werd benoemd tot lid in de orde van Oranje-Nassau.

Bij het afscheid hebben we zijn zoon en dochter en Tineke gecondoleerd met het verlies en ze sterkte gewenst.

tekst en foto cvdm

Voetlichtflits

In de vorige Vriendenband eindigde ik het Voetlichtartikel over Truus van Amstel met de belofte, dat ik in de volgende editie terug zou komen op haar pioniersactiviteiten op gebieden als het brengen van atletiekonderdelen vanuit het stadion naar de mensen toe en het opzetten van wandelevenementen.

Truus van Amstel

In 2005 werd Rens Blom wereldkampioen polsstokhoogspringen. Truus van Amstel zat toen in de unieraad. “Ik vind dat we nooit iets goeds hebben gedaan met de gouden medaille van Ellen van Langen. Met mijn Nike blik van toen vond ik dat we dat als KNAU veel beter uit hadden kunnen marketen. We hadden de atletiek nog veel meer een ‘boom’ kunnen geven dan dat-ie ooit gekregen had. Toen zei ik: *Nu is Rens kampioen, laten we nu zorgen dat we de atletiek naar de mensen toe brengen, in plaats van dat het polsstokhoog de mensen naar het stadion brengt.* En toen ben ik begonnen. De allereerste wedstrijd was in 2006, in Den Haag op het plein bij het Binnenhof.” Een jaar later volgde de DSM Pole Vault Challenge op de Dam in Amsterdam. “Rens Blom wilde daar een poging doen om de limiet te halen voor het WK. DSM is daar toen sponsor van geworden.

Want waar ik heel goed in was, was om sponsors te vinden. Helaas raakte Rens geblesseerd, dus die heeft niet gesprongen. Maar er waren een paar van de wereldtop daar, zoals die zoon (Danny Ecker – PW) van Heide Rosendahl, de Olympisch kampioene vijfkamp. Dus zo ben ik altijd wel bezig geweest. Hoe gaan we de atletiek op een andere manier benaderen? Want de baanatletiek had het in die tijd gewoon heel moeilijk. Nu wordt er heel veel buiten het stadion om georganiseerd. Je hebt het kogelstoten, het verspringen, noem maar op. Dat is veel meer gevolgd door heel veel andere organisaties. Maar ja, wat dat betreft ben ik toch een beetje een pionier geweest.”

Keerpunt

“In 2007 liep mijn relatie stuk, want ik was getrouwd en ja, ik voelde dat ik op een keerpunt in mijn leven stond. Ik had mijn creativiteit terug en wilde weer wat doen.” Truus van Amstel besloot om helemaal opnieuw te beginnen, wilde niet in Den Haag blijven en verhuisde naar Medemblik. “Daar had ik al jaren een tweede huis. Ik had ooit een erfenis gehad en toen had ik dat tweede huis gekocht. Dat heb ik heel lang verhuurd”, legt zij uit. “Toen dacht ik: ik ga verhuizen, ik ga gewoon helemaal een nieuwe start maken in mijn leven. Toen heb ik dus ook Haag Atletiek..., dat vonden ze op zich wel heel jammer, maar toen heb ik de boel de boel gelaten. Toen heb ik voor mezelf gekozen, als een echte atleet, haha, en ben ik hier naartoe verhuisd.” Rien Stout van AV Hollandia

in Hoorn, die altijd speakerde bij The Hague Hurdles, kreeg daar lucht van en belde Truus. “Of ik geen trainer wilde worden bij Hollandia. Toen zei ik: *ik wil een jaar helemaal niks en daarna wil ik dat overwegen.*”

Nou, en toen was ik dus hier en toen dacht ik: wat ga ik nu ‘ns doen? En toen zag ik dat walking zo in opkomst was en kreeg ik datzelfde fingerspitzengefühl dat ik bij het inline-skaten heb gehad. Cees Lansbergen had toen al twee grote wandelevenementen. Want die had al de Dam tot Dam wandeltocht en de halve marathon van Egmond. Cees is altijd wel mijn zielsgenoot geweest; die heb ik al leren kennen toen ik bij Nike was en Nike hoofdsponsor werd van de Dam tot Damloop. Hij was ook altijd heel creatief en aan het proberen om onderscheidende evenementen neer te zetten. Toen dacht ik: een wandelvierdaagse wil ik organiseren in het westen van het land! Die bestond nog niet. Want je had natuurlijk Nijmegen en Apeldoorn en nog wel wat kleinere vierdaagsen. En ik dacht: we zijn aan het vergrijzen met z’n allen, ik weet niet hoe hard als je niet oppast. Dus dat wandelen gaat gewoon ‘huge’ worden, ook voor al die hardlopers die op een gegeven moment te oud worden en overal pijntjes en klachten krijgen, die moeten gaan wandelen hè, veel fietsen of wandelen. Toen heb ik een plan bedacht om een wandelvierdaagse te organiseren en toen bleek, onafhankelijk van mij, Le Champion, Cees Lansbergen dus, ook met dat plan rond te lopen. Toen zeiden we: *nou, dan moeten we de krachten maar bundelen*; ik ben voor Le Champion gaan werken en we hebben samen de Wandel4daagse Alkmaar ontwikkeld en in de markt gezet.”

Het was het eerste wandelevenement van de serie die Truus van Amstel samen Cees Lansbergen opzette, als zzp-er in dienst van Le Champion. De Vuurtoren (Fjoertoer) Egmond, een wandeltocht in het donker, was de tweede, gevolgd door de Amsterdam Light Walk, onderdeel van het Amsterdam Light Festival en de Amsterdam City Walk. “Ik heb toen met Cees echt een paar hele mooie wandelevenementen in de markt gezet, die van niks naar 10.000 deelnemers groeiden”, blik zij vol trots terug.

Na die successen wilde Van Amstel meer. Eenzelfde evenement als in Egmond wilde ze in Scheveningen organiseren. Alleen kreeg zij daar bij Le Champion de handen niet voor op elkaar. “Die zaten op dat moment op een heel moeilijk punt. Een nieuw bestuur was weggestemd en er was daar toen allemaal onenigheid. Voor hen was het op dat moment niet de goede timing. Toen dacht ik van: nou, als Le Champion het niet doet, dan ga ik het zelf doen. Dus toen ben ik in 2016 met de Scheveningen Light Walk begonnen. En ook die is in drie jaar tijd van 0 naar 10.000 deelnemers gegroeid”, legt Truus van Amstel uit.

Cirkel rond

Het werkte aanstekelijk. Want door dit succes, gevoegd bij dat van de eerder opgezette Amsterdam City Walk, raakte zij ervan overtuigd dat dergelijke wandelevenementen ook in Utrecht, in Rotterdam, of in Den Haag mogelijk moesten zijn, om maar ‘ns wat te noemen. Truus: “Toen ben ik The Hague City Walk gaan organiseren. Die is niet zo groot geworden, 3500 deelnemers had die. Intussen zag Bob Verbeeck van Octagon wat ik daar aan het doen was. Ik had ooit eerder al tegen Bob gezegd van: *ik heb een paar hele mooie*

plannen die Le Champion niet wil, wil jij die niet met Octagon gaan verwezenlijken? Daar vond hij het toen echter nog te vroeg voor. Ik zei toen: nou oké, dan maak ik ze groot en dan moet jij over vijf jaar maar bij me komen, dan kun je ze van mij overnemen.”

Zo lang wachtte Verbeeck echter niet. Want toen hij eenmaal doorkreeg wat een succes die wandeltochten in ons land aan het worden waren, kwam hij al in mei 2018 op zijn eerdere standpunt terug. “Hij zei toen: *ik wil niet vijf jaar wachten, ik wil nu al je evenementen hebben, want Octagon wil ook heel groot in het wandelen worden. Nou, en zo is geschied. Dus nu heeft Octagon hier ook de Scheveningen Light Walk. Toen kreeg ik dus voor de tweede keer geld van hem. Eerst ben ik nog als adviseur voor hem gaan werken. Ja, en toen dacht ik: nou, dan is nu het cirkeltje rond. Toen kwam de coronacrisis en alles en nu ben ik vanaf 1 januari vorig jaar met pensioen.”*

Truus van Amstel kijkt met zeer veel voldoening op die veelheid aan activiteiten terug. “Ik ben altijd wel met sport bezig geweest. Er is niks mooiers dan mensen tot sporten aan te zetten. Als je ze een doel geeft om voor te trainen, dan komen ze eerder uit hun luie stoel, zeg ik altijd. Als ze dan uiteindelijk een prestatie verrichten, of zichzelf overtreffen, om elkaar daarna dan in de armen te vallen, ook op lager niveau..., ja, d’r is niks mooiers. Het is voor mij altijd een stimulans en een inspiratie geweest, ook al heb ik er uiteindelijk ook geld mee verdiend. Maar dat is altijd mijn basisdrive geweest.”

Tegenwoordig geniet ze echter met volle teugen van haar pas verworven vrijheden, samen met haar twee maatjes Agua en Seven, twee Portugese waterhonden, moeder en zoon.

Truus van Amstel met haar beide honden. (foto beschikbaar gesteld door Truus van Amstel)

Vrienden van de Atletiek

Over de toekomst van onze vereniging, waarvan zij al heel lang lid is, maakt Truus van Amstel, in tegenstelling tot velen van ons, zich geen zorgen. “Ik bekijk het dan weer met mijn marketingbril: je moet het leuk maken. Niet alleen maar die standaard algemene ledenvergaderingen en bijeenkomsten vanuit een soort reüniegedachte. Dat is leuk, maar niet elk jaar. Je moet ook spannende dingen, gezamenlijke dingen doen met elkaar. Ik ben bijvoorbeeld meegeweest met de Vrienden naar de WK atletiek in Londen. Daar zat je dus met elkaar, daar heb ik dus mensen ontmoet van vroeger, ook die ik helemaal niet kende. Maar doordat je met elkaar iets gezamenlijks doet en je elke keer weer met diezelfde groep op de tribune zit, ja dat vond ik gewoon fantastisch. Dat is ook hartstikke leuk. Actie!”

Een ander standpunt van iemand met zo’n achtergrond als Truus van Amstel valt ook nauwelijks te verwachten, toch?

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Jeugd en toekomst

Het interessante, gedegen geschreven artikel uit de vorige Vriendenband: “Kan het beter met het Jeugdfonds” prikkelde mij om erop te reageren.

Uit de leden vergadering van de Vrienden: *De Atletiekunie kent geen talenten onder de 16 jaar*. Feit is, dat we nu een technisch directeur hebben waarvan ik me nog heel goed zijn uitspraak herinner: “Ik heb slechts te maken met 25 topatleten.”

Feit is, dat de Atletiekunie, zodra er ruimte kwam voor (jongere) jeugd, altijd heeft beleden dat in de jonge jaren een brede basis moet worden gelegd, dus én lopen, én springen én werpen. Zie de verplichte pupillen MEERKAMP als enige wedstrijdvorm. Geleidelijk verschoof het beeld iets: aan een middenafstand loop mocht alleen na het beëindigen van de meerkamp worden meegedaan, dat is nu losgekoppeld. Athletics Champs wordt steeds populairder, maar ook daar wordt een beroep gedaan op een veelzijdig te leggen basis.

Feit is, dat dit principe dus nog steeds wordt gehanteerd, maar dat meer en meer rekening gehouden wordt met de voorkeur van de jonge atleet. Daar is absoluut helemaal niets mis mee, behalve dat als zo'n kind iets beter dan gemiddeld presteert op een onderdeel, sommige trainers de verleiding niet kunnen weerstaan om daar bovengemiddeld aandacht aan te gaan besteden, heel af en toe zelfs tot en met het aanbieden van ‘volwassen’ trainingvormen. Met meestal als gevolg: snel scoren en snel verloren voor atletiek.

Wat is een jong talent?

Bij het herkennen van jonge ‘talenten’ dacht ik terug aan een onderzoek van een universiteit in Australië. Daar maakte men een röntgenfoto van de handwortelbeentjes van honderd meisjes die dertien jaar oud waren en allen op exact dezelfde dag geboren waren. Aan die foto's was af te lezen hoe het staat met de biologische ONTWIKKELINGSleeftijd van kinderen met dezelfde KALENDERleeftijd. Die ontwikkelingsleeftijd bleek maar liefst 3,3 jaar uiteen te lopen! Bij wijze van spreken enerzijds meisjes die met één hand duimden en met de andere een pop vasthielden, en anderzijds meisjes die al nagefloten werden door de bouwvallers op de steigers. Vaak wint de tweede groep spelenderwijs alle wedstrijden, maar als de eersten hun achterstand enkele jaren later ingehaald hebben, en dus óók gaan winnen, heeft die groep geleerd te knokken en te verliezen. Onmisbare eigenschappen van echte talenten. Oké, de ontwikkeling van meisjes gaat in de tienerjaren sneller dan van jongens, maar het principe geldt voor beiden.

Handwortelbeentjes.

Krachttraining, een noodzakelijke trainingvorm voor vrijwel alle atletiekonderdelen, komt pas echt tot zijn recht NA de

pubertijd. (Daarvoor kun je bijvoorbeeld ‘met een losse bezemsteel’ in plaats van een zware halter, een goede techniek aanleren.)

Een eerste conclusie

Mijn conclusie uit het bovenstaande: vanaf een jaar of 16 kun je beginnen met het herkennen van ‘talenten’, beslist niet eerder. En voor de eigenlijke doelstelling van het Jeugdfonds: *Potentiële en/of subtoppers om de weg naar de top te versnellen en/of veilig te stellen* is die categorie ervoor dus nog net iets te vroeg! De interland met Nordrhein-Westfalen is zodoende niet het ideale middel om serieus talenten voor de toekomst op te sporen. Is wel een fantastisch hulpmiddel om kinderen in een leeftijd, waarin ze gemakkelijk afhaken, geweldig te enthousiasmeren en zo te behouden voor onze sport. Want veel junioren die vaak al vanaf jongste pupil lid zijn, dus al jaren met plezier atletiek bedreven hebben, zoeken dan na verloop van tijd weer een andere uitdaging. Zeker als zo’n kind in vergelijking met leeftijdgenoten goed presteert, zien nogal wat verenigingsbestuurders er dan op termijn een potentiële versterking voor de seniorcompetitieploeg in. Maar, bobo, durf ook eens blij te zijn met wat je al die jaren in veel opzichten aan ontwikkeling geboden hebt en wat je terugkreeg in de juniorcompetitie en in het plaatselijke sufferdje aan gratis reclame voor jouw vereniging.

Talentontwikkeling

Onder dit kopje worden bevindingen uit onderzoeken genoemd, die -gelukkig- geheel in lijn zijn met het bovenstaande.

Iets speciaals

Dan nog even over ‘iets speciaals’ waarover een talent moet beschikken.

Alma Thomas, een Engelse psychologe die in haar werk veel met sporters bezig was, vertelde eens op een trainerscongres van de Atletiekunie (ergens in de jaren ‘90) dat succes een keuze is. Een keuze, die de atleet alleen zélf kan en moet maken om zover te komen. Voor iedere succesvolle atleet geldt, dat hij

- gelooft dat winnaars niet geboren worden, maar gemaakt,
- de manier waarop hij *denkt*, de dominante kracht is,
- de kracht heeft om zijn eigen werkelijkheid te creëren,
- weet, en accepteert dat fouten gemaakt zullen worden,
- gelooft in zijn keuzes,
- nooit opgeeft totdat hij stopt met zijn carrière.

Wie hieraan voldoet, heeft nog een aantal stappen te gaan:

- 1 het ontwikkelen van zelfbewustzijn en zelfdiscipline, zowel als persoon, maar ook als sporter,
- 2 zelfcontrole,
- 3 zelfvertrouwen,
- 4 realisatie.

Ad 1

Lichaam en geest zijn verbonden door het zenuwstelsel, waardoor gedachten of gevoelens lichamelijke gevolgen kunnen hebben. Zo kan te nerveus zijn vlak voor een wedstrijd leiden tot knikkende knieën, gebrek aan concentratie en dergelijke.

Zelfdiscipline varieert van persoon tot persoon en van situatie tot situatie, maar is een belangrijke factor voor succeservaring.

Ad 2

Balans tussen de hardloper als persoon en als atleet, is een voorwaarde.

Wat belangrijk is in het dagelijks leven én ten dienste van de sportieve carrière, (training en rust, voeding, plezier in studie of werk) dienen in controle te zijn.

Ad 3

De derde stap 'zelfvertrouwen' wordt pas mogelijk als de tweede goed is ingevuld. Het is wel goed te beseffen dat slechts heel weinig mensen onder alle omstandigheden over de juiste mate van zelfvertrouwen beschikken. Het blijkt ook voor vrijwel iedereen veel gemakkelijker te zijn om toe te geven aan negatieve gevoelens dan aan positieve. Zelfvertrouwen dient ontwikkeld te worden. De atleet dient te begrijpen dat 'het beste uit jezelf halen' nooit van anderen afhangt, maar dat hij dat zelf moet doen. Een ander kan daarbij hooguit 'toevallig' op het juiste moment het juiste zetje geven.

Zelfbewustzijn, - vertrouwen

Ad 4

De laatste stap 'realisatie' is de stap op weg naar een maximale winstbeleving. Als een atleet erin gelooft dat hij prestatie..... kán bereiken, zal hij dat ook moeten kunnen dóén. Tot hier Alma Thomas. Dit alles dus naast de biologische voorwaarden om talent, daarna topper te worden.

Het meest fantastische, laatste doel om te bereiken

Wie deze stappen goed doorloopt, kan het onderstaande bereiken:

Het ideale gevoel voor / tijdens een wedstrijd: als alles klopt, de beste condities zijn gerealiseerd om te presteren, moet dat nog wel even worden waargemaakt. Wat is de beste 'flow' voor een ultieme prestatie? Dit is nagevraagd bij winnaars van heel grote wedstrijden. Uit de antwoorden bleek het volgende:

- Het ideale gevoel is kort van duur.
- De aandacht is op de juiste wijze gefocust, zowel op het materiaal dat nodig is voor het verrichten van de prestatie als ook op jezelf.
- Bewegingen verlopen automatisch, volgens in jarenlange training verworven skills, zonder enige wijze van forceren.
- Tijdens het verrichten van de prestatie opgaan in het hier en nu.

- Beschikken over controle, zelfvertrouwen, de vaste wil om te winnen.
- Er is geen spoor van angst of onzekerheid.
- Er is een alerte wijze van ontspannen-zijn.
- En vooral: er is geluksgevoel, plezier in waar je mee bezig bent.

Een tweede conclusie

Natuurlijk praten we vanaf 'Iets speciaals' al (of nog) over de hoofden van de meeste atleten uit de doelgroep van het Jeugdfonds. Maar het zijn wel aandachtspunten om je te realiseren welke weg je wil volgen als je met jonge -mogelijke- talenten werkt en om stapsgewijs alvast voorzichtig naar toe te werken.

Dat Wim van der Krogt de constante, de 'motor' van het Jeugdfonds, fantastisch bezig is, is een onomstotelijk feit. Dat hij op zijn terrein over het complete rijtje voorwaarden van Alma Thomas beschikt, eveneens. Dat hij zich in deze Covid-tijd met minder praktische activiteiten, bezint op het functioneren van het Jeugdfonds, vind ik uitermate prijzenswaardig. Gezien de verjonging van de doelgroep, die zich in de loop der jaren heeft voorgedaan, vraag ik me af of de oorspronkelijke doelstelling nog voor 100 % passend is. En of Wim het al dan niet eens is met wat ik nu opgeschreven heb (in de hoop een heel kleine bijdrage te leveren aan het denken over deze materie), dat vind ik persoonlijk minder belangrijk. Want zowel met 'plussen' als 'minnen' kan iedereen altijd zijn voordeel doen.

Hugo Tijsmans

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

ENERGIEK

Vijftig jaar Gouden Spike

De Gouden Spike is een grote naam in de atletiekwereld

Op 12 juni 2021 wordt de vijftigste editie van de Gouden Spike gehouden in Leiden. In mijn herinnering was het vrijwel altijd de meest populaire topatletiekwedstrijd van het jaar, die voor de meeste atleten op niveau ook daadwerkelijk bereikbaar was om aan deel te nemen. Natuurlijk vormen de FBK Games in Hengelo al veertig jaar het internationale hoogtepunt, maar dat gala is stevast voorbehouden aan de crème de la crème van de Nederlandse topsporters (dit jaar overigens op zondag 6 juni). Leiden heeft al decennialang een uitstekende reputatie, en toen het Nationaal Baancircuit tussen 1997 en pakweg 2011 nog in volle glorie floreerde, vormde het samen met De Keien Meeting in Uden het sportieve hoogtepunt van het Nederlandse baanseizoen.

Gouden Spike is vernoemd naar Fanny Blankers Koen

Vijftig jaar Gouden Spike doet vermoeden dat de eerste wedstrijd in 1972 werd gehouden. Niets is minder waar, de allereerste editie dateert van donderdagavond 23 juni 1960, eenenzestig jaar terug dus alweer. Dat komt omdat de wedstrijd tussen 1970 en 1980 niet gehouden werd en ook in 1981 en 1983 ontbrak het evenement op de wedstrijdkalender. Daarover later meer. In het eerste jaar won de pas 17-jarige discuswerper Loes Boling. Na haar worp van 47,32 meter mocht ze de eerste Gouden Spike in ontvangst nemen, uitgereikt door niemand minder dan viervoudig Olympisch goudwinnares Fanny Blankers-Koen. Dat heeft een reden: de wedstrijd ging symbolisch 'Om de gouden spike van Fanny'.

Na Boling werd in de geschiedenis van de 'Spike' nog zes keer gewonnen met een discusworp: drie keer door Erik de Bruin, en ieder één keer door Jacqueline Goormachtigh, Corrie de Bruin en de Canadees Jason Tunks. Als we dan toch in de technische hoek aanbeland zijn: maar liefst tien keer won een atleet bij het kogelstoten. Twee keer Els van Noorduyn, drie keer wederom Erik de Bruin, Lieja Koeman, Rutger Smith twee

Rutger Smith won de Gouden Spike in 2004 (foto) en 2006. (foto's met dank aan Erik van Leeuwen en Leiden Atletiek)

keer en ook Melissa Boekelman twee keer. Samen met één hoogspringer, vier polsstokhoogspringers en één verspringer die winnend huiswaarts keerden is Leiden samen met het werpsucces het levende bewijs dat atleten op vijf technische disciplines bijna de helft van de dagprijzen in de wacht sleepten. Het imago dat Leiden vooral een wedstrijd is voor sprinters is daarmee definitief ontzenuwd. Inclusief de horden werd op de sprint vijftien keer de Spike gewonnen. Erik de Bruin moet ondertussen dus maar liefst zes Gouden Spikes ergens nog in zijn prijzenkast hebben staan.

Anekdoten over Leiden die je wellicht nog niet kende

In de beginjaren werd er ook in Leiden vanzelfsprekend nog op sintels gelopen. De baan was bovendien slechts 350 meter lang. Toen de Leidse Gerda Kraan in 1961 vanuit een modderige baan 1 de 400 meter én de Gouden Spike won had ze dus meer dan een volle ronde afgelegd. In 1963 was er onvoldoende geld voor de wedstrijd, maar in 1964 won junior Henny Smit de dagprijs na een verbluffend snelle 1.52,5 op de 800 meter. Metro uit Rotterdam won de Royal Relay, een estafette over 600, 500, 400, 300, 200 en 100 meter en ontving daarvoor een schrijfmachine van een sponsor. In 1968 werd er ook al volop gediscussieerd, of het wedstrijdprogramma aantrekkelijker gemaakt kon worden door het in te korten. De elfde editie van de Gouden Spike stond voor zondag 13 juni 1971 gepland. Gedacht werd dat Leiden een beschermde status had, maar niets was minder waar. De Atletiekunie had een deal met de NOS afgesloten voor een aantal wedstrijden op de eerste kunststofbaan van Nederland op Papendal. Pas in 1980 kwam de elfde editie tot stand, op tartan. In 1981 en 1983 ging het om een onbekende reden weer niet door, maar sindsdien is er sprake van een onafgebroken reeks.

Volop Nederlandse records

Huidige records uit Leiden zijn de 21,62 meter van kogelstoter Rutger Smith uit 2006. Lisanne Schol haar speerwerprecord van 60,92 is eveneens nog steeds recordver. Nederlandse records zijn er in de historie van de Gouden Spike bij de vleet gebroken. In 1962 bracht Servee Wijsen het polsstokhoogrecord op 4,10 meter. Zijn landing was - zonder glasfiberstok - toentertijd nog in een zandbak. Els van Noorduyen stootte haar kogel in 1967 naar 15,72 meter. In 1968 won Ilja Keizer-Laman de 800 meter in

Speerwerpster Lisane Schol veroverde in 2019 de Gouden Spike met een Nederlandse recordworp van 60,92 m.

de toen magistrale wereldtijd van 2.03,9. In 1984 stootte Erik de Bruin zijn kogel voor het eerst over de 20 meter. In 1985 verbrak Marjan Olyslager met een tijd van 13,19 op de 100 meter horden het Nederlands record. Jeroen van der Meer pakte in 1988 zijn eerste Nederlandse speerwerprecord van 78,56 meter, om in 1990 de magische grens van 80 meter exact te behalen. Kamiel Maase won in 1999 de 3000 meter in een ongekende 7.45,44, een record als we de identieke handtijd van Jos Hermens gemakshalve niet meerekenen. Ook de 4x100 meter mannen van Timothy Beck, Troy Douglas, Caimin Douglas en Virgil Spier leverde een bewijs voor het topniveau in Leiden door de jaren heen. Eén jaar moest vanwege de baanrenovatie uitgeweken worden naar Alpen aan den Rijn, prompt won para-atlete Marlou van Rhijn. Sinds de open NK 10.000 meter op de baan in Leiden wordt gehouden, hebben drie buitenlanders de Spike gewonnen: Joshua Cheptegei, Abrar Osman en Nicolas Kemeli zijn inmiddels grote namen in de internationale topatletiek.

Ilja Keizer-Laman snelde in 1968 op de 800 m naar de overwinning in 2.03,9, goed voor de Gouden Spike dat jaar. *(foto Ron Kroon; bron: Wikipedia)*

Enorm atleetvriendelijke wedstrijd

Dat de Gouden Spike meer doet dan alleen een topmeeting van hoog niveau organiseren blijkt uit de woorden van Patrick van de Rijdt, die vanaf eind jaren '90 jarenlang de atleten contracteerde voor de wedstrijden van het Nationaal Baancircuit: “De Gouden Spike is een topwedstrijd die enorm atleetvriendelijk is. Het ademt in alles uit dat het een wedstrijd is voor atleten door atleten.” Jaren daarvoor, in 1990 werd de 400 meter horden later op het tijdschema gezet, omdat topfavoriete Gretha Tromp die ochtend nog een examen moest doen.

Voorzitter Norbert Groenewegen van de Gouden Spike is trots op het jubileum. “Het bereiken van deze bijzondere mijlpaal is iets waar de vereniging Leiden Atletiek en alle betrokkenen in de organisatie heel trots op mogen zijn. Of we de vijftigste editie ook daadwerkelijk op 12 juni mogen organiseren en zo ja op welke wijze is nog wat onzeker, maar ik heb er nog steeds vertrouwen in dat de jubileumeditie er komt. En dan gaan we er net als voorgaande jaren weer iets heel moois van maken. In ieder geval wil ik nu al iedereen die betrokken is bij de Gouden Spike van harte feliciteren en hen bedanken voor hun bijdrage aan dit prachtige evenement.”

Eric Roeske

Affiche

Soms stuit je, als je in de historie duikt van een evenement, zoals Eric en Erik dat hebben gedaan met de Gouden Spike, op onverwachte juweeltjes uit lang vervlogen tijden. Zoals bijvoorbeeld deze fraaie affiche van 'Nationale Avondwedstrijden' in de Leidse Hout, een voorloper van de Gouden Spike. Gezien de aangekondigde deelnemers moest het gaan om een wedstrijd in de periode '52-'54. Dus dat heb ik even voor u uitgezocht: 1953.

De Nederlandse deelnemers op de affiche zeggen ons genoeg. Maar wie was Sepp Steger? Welnu, die was niet alleen meervoudig Zwitsers kampioen, maar ook sinds 1951 met 47,8 s nationaal recordhouder op de 400 m. Ook liep hij als eerste Zwitser de 800 m binnen de 1.50. In 1955 kwam hij op die afstand namelijk tot 1.49,8. Hij werkte overigens in die periode in Amsterdam. Zo, dan weet u dat ook weer. *PW*

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T.0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

MEMORY LANE: Zonder limietprestatie naar EJK

In de vorige Vriendenband vertelde ik u het onwaarschijnlijke verhaal van hoogspringer Roelf van der Wijk, wiens atletiecarrière van start was gegaan met een optreden bij een interlandwedstrijd. Gekker dan dat zou het toch niet kunnen worden, zou je denken. Nou..., toch wel. En opnieuw zat ik er als AW-medewerker met mijn neus bovenop.

In 1975 stonden de derde officiële Europese kampioenschappen voor junioren in Athene op het programma. Weliswaar was men al in 1964 met dit tweejaarlijkse toernooi begonnen, maar pas vanaf 1970 werd het georganiseerd onder de verantwoordelijkheid van de EAA. Ik volgde de voorbereidingen voor dat toernooi met meer dan gewone belangstelling en dan heb ik het vooral over de middenafstandsgroep bij de meisjes. Die groep, met daarin verschillende zeer getalenteerde atletes, werd voor Athene klaargestoomd door Hans Keizer, de toenmalige bondscoach voor de middenafstand. Hans, echtgenoot van Ilja Laman, was immers mijn clubgenoot geweest bij AV Suomi, met wie ik in diverse competitiewedstrijden was uitgekomen; samen hadden wij menigmaal op onze onderdelen punten voor de club bijeengesprokkeld. Bovendien was Olga Commandeur het boegbeeld van die meisjesgroep die hij toen onder zijn hoede had en ook zij had een Suomi-achtergrond. U begrijpt dus waarom ik met name die groep zo nauwgezet volgde.

Geen twijfel

Tot de middenafstandsgroep waar ik het hier over heb behoorden naast Olga Commandeur de zusjes Fieke en Leida Kamps, de tweeling Rona en Siego Keller en Karin de Nijs. Het stel was aan elkaar gewaagd, ook al sprong Olga met haar half juli reeds gelopen 2.02,8 er bovenuit, want die tijd was slechts eentiende seconde verwijderd van het toenmalige Europese jeugdrecord. Als zestienjarige stond zij begin augustus 1975 met die tijd aan de kop van de nationale ranglijst bij de vrouwen. Fieke Kamps kwam daar met 2.06,8 als vierde op voor, direct gevolgd door Karin de Nijs met 2.09,5, terwijl de als zevende geklasseerde Rona Keller met 2.11,0 ook nog had voldaan aan de toelatingslimiet voor Athene. Wat de 800 m betreft was er in elk geval geen twijfel mogelijk: Olga, Fieke en Karin zouden voor de EJK worden aangewezen als deelneemsters op de 800 m.

Rona Keller tilde daar niet zo zwaar aan. De volgorde was duidelijk, meende zij. Bovendien zou zij, behorend tot de snelste 400 meterloopsters bij de junioren, op die afstand haar kans nog wel krijgen, al was het maar als lid van de estafetteploeg op de 4 x 400 m, was haar verwachting. Er was dan ook geen sprake van enige vorm van rancune, integendeel, zoals zij mij in AW nr. 16 van dat jaar liet weten: “Er is een hartstikke goede band tussen ons. We zijn gewoon vriendinnen van elkaar, tot je op de baan bent, want dan ben je eigenlijk elkaars vijand. We logeren bij elkaar, we kunnen verschrikkelijk goed met elkaar praten en met elkaar omgaan. We hebben gewoon een ontzettend fijne groep.”

Een finale test op de 400 m, haar zonder overleg met bondscoach Keizer opgelegd door de Nationale Technische Commissie voor junioren (de NTC-J), zou haar echter opbreken. Die onverwachte eis leverde zoveel stress bij haar op, dat zij hem prompt verprutste. De NTC-J gaf daarop voor Athene de voorkeur aan twee atletes met als beste tijd 57,0 en 58,0

Rona Keller (nr. 85) in een latere fase van haar atletiekloopbaan: in het kielzog van Elly van Hulst (rechts) en Saskia Brouwer (links) op de 800 m tijdens de NK van 1981.

(foto's Theo van de Rakt; bron: archief Atletiekerfgoed)

achter hun naam, terwijl Rona Keller in augustus op de nationale vrouwenranglijst als tweede junior met 56,2 op de zesde plaats stond. Een bittere pil voor de Dordrechtse, die zij echter manmoedig verwerkte.

Maar goed, hoewel ik mij in genoemde AW erg kritisch over deze handelwijze heb uitgelaten, wilde ik het daar hier niet over hebben. Wel over wat er vervolgens gebeurde.

Drijfzand

Toen de definitieve ploeg voor de EJK in Athene door de KNAU werd bekend gemaakt, behoorde Karin de Nijs tot de elf gelukkigen. Terecht, de Terneuzense had immers de derde tijd op de 800 m op haar naam staan. Totdat bleek dat die aanname op drijfzand was gebaseerd. Want op donderdag 7 augustus, veertien dagen voordat de EJK in Athene van start zouden gaan, belde Gerda van der Pol-Kraan, die deel uitmaakte van de NTC-J, Hans Keizer doodleuk op met de mededeling, dat de inschrijving van Karin de Nijs op een misverstand berustte. Er werden in Athene per land namelijk slechts twee deelnemers per nummer toegelaten, in plaats van de veronderstelde drie. Aan Keizer werd overgelaten om die mededeling op gepaste wijze aan de betrokken atlete over te brengen. Het duurde een avond en een slapeloze nacht, voordat die de daartoe noodzakelijke moed kon opbrengen. Het zal duidelijk zijn dat Karin de Nijs de volgende dag volledig geknakt huiswaarts keerde. Het aanbod om toch mee te gaan, als reserve voor de 4 x 400 meterploeg, sloeg zij begrijpelijk af.

De ouders van de Zeeuws-Vlaamse reageerden furieus. Haar vader: "Ik begrijp niet hoe zoiets kan gebeuren. Kennen ze de reglementen dan helemaal niet? Bij de eerste de beste amateurklub zijn zulke dingen beter georganiseerd dan bij de KNAU."

's Zondags daarna kwam de NTC-J met een noodoplossing. Zou Karin ervoor voelen in Athene op de 1500 meter te starten? Hoewel de flink uit de kluiten gewassen Zeeuwse deze afstand nog nimmer had gelopen, stemde ze na enig aarzelen toe. Karin: "Natuurlijk had ik veel liever de 800 meter gedaan, want op die afstand heb ik ervaring. Maar nu heb ik met Hans Keizer afgesproken, dat ik voor Athene nog een testwedstrijd loop, zodat ik nog enig idee heb hoe het op zo'n 1500 meter gaat. Maar leuk is het allemaal niet."

De NTC-J, die in het geval van Rona Keller het nog zo belang-

rijk had gevonden om die aan een laatste test te onderwerpen teneinde vast te stellen, of zij het juiste niveau nog wel had om aan de EJK deel te nemen, bood Karin de Nijs dus aan om, zonder enige vorm van test, limietprestatie of wat dan ook, in actie te komen op een atletiekonderdeel waarop zij nog geen enkele ervaring had. Dan moet je je toch wel erg schuldig voelen over de gang van zaken, lijkt mij.

Goed, AW nr. 16, met daarin mijn kritische verhaal over deze gang van zaken, kwam nog net op tijd gereed om te kunnen worden meegegeven aan de Nederlandse delegatie op weg naar Athene. Waarschijnlijk hebben de KNAU-begeleiders zich onderweg in het vliegtuig danig opgewonden over mijn artikel. Want, eenmaal in Athene, weigerde de KNAU gedurende het gehele toernooi de Nederlandse pers te woord te staan. Dat meldde althans radioverslaggever Wim Hoogendoorn in zijn eerste radioreportage van deze EJK. Het is bij mijn weten de enige keer geweest dat mijn naam –als 'aanstichter' van deze weigerhouding– de ether heeft gehaald.

Terwijl daarna Olga Commandeur op de 800 m Europees jeugdkampioene werd, deed Karin de Nijs op de voor haar vreemde 1500 m haar uiterste best, maar kon niet voorkomen dat zij in haar serie kansloos laatste werd.

Op het matje

Terug in Nederland werd AW-eindredacteur Nic. Lemmens door het KNAU-bestuur op het matje geroepen. In de eerstvolgende AW verwoordde Nic., die ik altijd heb ervaren als een uiterst integere en loyale eindredacteur, dit in zijn 'Redactioneel commentaar' als volgt:

Karen de Nijs leerde de 1500 m waarden en kwam na 1975 veel op dit onderdeel in actie. Hier sleurt zij op de NK in 1980 aan de kop van het veld.

Voor het eerst in de 25 jaren dat ik mijn medewerking verleen aan ons Officiële Orgaan, de Atletiekwereld, wordt de redactie door het Uniebestuur op het matje geroepen en in haar eigen lijfblad openlijk gedesavoueed vanwege een in onze vorige uitgave gepubliceerde bijdrage van onze medewerker Piet Wijker – de naam is abusievelijk en niet opzettelijk weggevallen – “NTC jr. toont aan hoe het niet moet”.

Het is het goed recht van het bestuur dat op moet komen voor mede door haar geformeerde commissies wanneer het de overtuiging heeft dat bedoelde publikatie onjuist is en de belangen van de KNAU schade toebrengt. Het is wel vaker voorgekomen dat in onze AW redactionele of andere artikelen zijn geplaatst die bestuur of bepaalde groeperingen minder welgevallig waren en waarop – hun inziens – terecht in het openbaar werd gereageerd in deze zelfde AW.

De redactie heeft namelijk een zelfstandige positie in de KNAU en is alleen verantwoording schuldig aan het bestuur die de redactieleden benoemt.

Zoals de zaken er nu voorstaan is er sprake van een regelrecht konflikt, daar het bestuur zich volledig, maar dan ook voor 100% achter de NTC jeugd heeft gesteld en de beweringen van onze medewerker als onjuist en tendentius heeft gekwalificeerd.

De verantwoording voor de plaatsing komt voor rekening van de redactie die mogelijk onzorgvuldigheid zal worden verweten dat zij deze bijdrage zonder meer heeft geplaatst.

Tot zover het relaas van Nic. Lemmens, die vervolgens in zijn column de vinger op een zere plek legt, namelijk dat de AW stelselmatig volkomen in onwetendheid wordt gelaten over wat er binnen de KNAU gaande is. Tja, ik schreef het hier al eens eerder: interne communicatie was in die periode niet het sterkste punt binnen de KNAU. En dat is dan eufemistisch uitgedrukt.

Ikzelf heb mij nadien dikwijls afgevraagd welke nu eigenlijk die onjuistheden moeten zijn geweest in mijn artikel. Ik heb daar namelijk nooit meer iets over gehoord. Wat ik naderhand echter wel vernam was, dat het besluit om op een EJK per land terug te gaan van drie naar twee deelnemers per onderdeel, al enkele jaren eerder was genomen, op een congres in Helsinki. Wie daar de KNAU-gedelegeerde is geweest? Voorzitter Frans Jutte. Over interne communicatie gesproken!

Piet Wijker

VAN 10,6 NAAR 9,58

De kleurrijke geschiedenis van de sprint

	Van
De kleurrijke geschiedenis van de sprint	10,6
	naar
Van 10,6 naar 9,58	9,58

Prijs € 19,95

Frans Bosch schreef als nawoord een technisch, maar ook ontnuchterend commentaar op de diverse theorieën die in de loop van vele decennia door trainers, coaches en bewegingswetenschappers zijn ontwikkeld als verklaringen voor top-prestaties.

Een minutieuze maar vooral ook spannend beschreven geschiedenis van de sprint. Kees Sluys neemt je in sneltreinvaart mee langs alle atletiekstadions ter wereld waar sprintgeschiedenis werd geschreven en beschrijft de iconische lopers als een echte insider.

**10%
korting**
voor abonnees!
Geen verzendkosten

20/10
Uitgevers

Bestel via www.2010Uitgevers.nl of mail naar info@2010Uitgevers.nl. Als u mailt, vermeldt dan: Naam, Adres, Postcode en woonplaats, Telefoon, Mailadres, Titel(s) en aantal. Actie loopt tot 1 januari 2021.

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

Van 10,6 naar 9,58. De kleurrijke geschiedenis van de sprint.

Een boek geschreven door Kees Sluys, die al meerdere boeken over atletiek op zijn naam heeft staan, zoals “Snel, hoog, ver - geschiedenis van de tienkamp” en “De ontdekking van Dafne en andere verhalen uit de atletiekgeschiedenis”.

Dit boek beschrijft de geschiedenis van de sprint, vooral de 100 m, vanaf 1912. In 1912 werd tijdens

de Olympische Spelen van Stockholm het eerste officiële wereldrecord op de 100 m gelopen door Donald Lippincott in 10,6. In 2009 liep Usain Bolt 9,58.

Dit boek is een must voor alle sprinters en een aanrader voor sportliefhebbers. Het werd uitgereikt aan de medaillewinnaars bij het NK Indoor op de 60 m bij de mannen en de vrouwen.

In dit boek geeft Kees Sluys een zeer boeiend overzicht van 100 jaar sprint bij de mannen op 100 en in mindere mate ook op 200 en 4x100 m, met veel aandacht voor de prestaties van de Nederlandse atleten. Hij wijst er ook op, dat de tijdwaarneming in het verleden veel minder precies was dan nu en soms tot vreemde resultaten leidde door gebrek aan elektronische klokken en doordat de tijdwaarnemers niet altijd even competent waren.

Natuurlijk is het een opsomming van resultaten door de jaren heen, maar er staan heel veel anekdotes en achtergrondinformatie in, zodat het boek geen moment verveelt. Ook komt natuurlijk het onderwerp doping geregeld ter sprake, en dan niet alleen de periode van Ben Johnson.

Het boek wordt afgesloten met een interessant nawoord van sportwetenschapper Frank Bosch.

Dat er veel onderzoek is gedaan blijkt wel uit de indrukwekkende literatuurlijst.

Al met al een schitterend boek, waarvan elke atletiek liefhebber zal smullen.

Henk Brouwer

De sprong van Henk Visser

Het is binnenkort 65 jaar geleden dat Henk Visser het Europese record verspringen verbeterde. Op maandag 17 september 1956 kwam de toen 23-jarige Visser tot een afstand van 7,98 meter.

Het gebeurde in Boekarest op de derde dag van de internationale Roemeense kampioenschappen. Visser won de wedstrijd voor de Pool Krabovski (7,78) en de Rus Fedosov (7,68). De recordsprong was zijn tweede poging. Bij de eerste sprong liet hij 7,39 opmeten. De derde poging liet Visser voorbijgaan, omdat hij net was hersteld van een blessure. Veertigduizend toeschouwers waren getuige.

Het Europese record verspringen was bijna dertig jaar oud. De Duitser Lutz Long, achter de Amerikaanse legende Jesse Owens tweede bij de Olympische Spelen van 1936, had op 1 augustus 1937 7,90 gesprongen. Op het moment van Vissers sprong was Owens met 8,13 houder van het wereldrecord (1935).

Henk Visser (1932-2015) was een paradijsvogel. Lang en slank. Populair op en buiten de atletiekbaan. Geboren in Willemstad, Curaçao als zoon van een werknemer bij Shell. Op zijn zestiende naar Nederland gekomen. In zomerkostuum danste hij in Amsterdam door het leven. Hij werd zes keer Nederlands kampioen verspringen, drie keer pakte hij de titel bij het hoogspringen ook nog een keer op de 100 meter.

Met zijn record bezette Visser de achtste plaats op de wereldranglijst aller tijden. Visser was niet de enige Nederlandse atleet die die dag in Boekarest in actie kwam. Eef Kamerbeek, die vier jaar later in Rome zeer eervol vijfde zou worden op de tienkamp, liep de 110 meter horden in 14,8. Hij werd derde.

In de Nederlandse kranten van dinsdag 18 september 1956 werd kort en zakelijk bericht over de opvallende prestatie van de Amsterdammer. De Telegraaf schreef over “een formidabele sprong”, maar verder gingen de bladen zich niet te buiten aan superlatieven. Terwijl een Nederlandse manlijke atleet die een Europees record aanscherpt toch iets zeer bijzonders is.

Afgezien van de werelduurrecords van Jos Hermens uit de jaren zeventig, die vanzelfsprekend ook Europese records waren, kunnen we nu vaststellen dat de AAC-atleet Visser in driekwart eeuw de enige was.

‘Paradijsvogel’ Henk Visser in volle vlucht tijdens een interland in Vlaardingen in 1957.

(bron: archief Atletiekerfgoed)

Waarschijnlijk werd de prestatie van Visser beter naar waarde geschat door trainers uit de Sovjetunie. Toen Visser twee jaar later in Sofia aan een wedstrijd deelnam, hoorde hij dat de film van zijn sprong in Rusland als studiemateriaal werd gebruikt. “Men had deze sprong van de eerste pas van de aanloop tot en met het voorover duikelen in de zandbak gefilmd en de Russische verspringers deden er hun voordeel mee”, schreef Bob Spaak in het in 1958 verschenen Sport voor Sport. Daar lezen we ook dat de aanloop van Visser voor zijn sprong 38,45 meter lang was.

De studie van de Sovjets bleef niet zonder resultaat. Op 19 mei 1959 doorbrak Igor Ter Ovanesian, een in Kiev geboren kind van een Armeense vader, in Moskou de acht-metergrens 8,01. Visser was zijn record kwijt.

Dat de naam van Visser en zijn prestatie na decennia ook in eigen land alleen bij absolute atletiekinsiders is blijven hangen, heeft te maken met het feit dat hij bij Europese kampioenschappen en Olympische Spelen (wereldkampioenschappen waren er in zijn tijd nog niet) nooit een medaille won. De naam Henk Visser ontbrak dan ook in “De Top 500, de beste Nederlandse sporters van de 20ste eeuw”. De schaatsers Ria en Leo Visser staan er wel in en ook atleten als Carla Beurskens, Adje Paulen en Robert de Wit.

Met de recordsprong verzekerde Visser zich van een startbewijs voor de Olympische Spelen in Melbourne, die twee maanden later zouden worden gehouden. Sterker: de sprong, goed voor de eerste plaats van de wereldranglijst op dat moment, maakte hem tot een heuse medaillekandidaat.

Met zijn trainer Jo Grootewal was Visser al in Australië toen bekend werd dat Nederland de Spelen wegens de inval van de Sovjetunie in Hongarije zou boycotten. De foto van Visser op de vliegtuigtrap (met Eef Kamerbeek, Dini Hobers en Wim van Zijl) op weg terug naar Nederland is historisch.

In Melbourne vergelijken vlnr. Eef Kamerbeek, Puck Brouwer, Dini Hobers en Henk Visser hun spikes met elkaar. De boycot door ons land van de op handen zijnde Spelen was toen nog niet bekend gemaakt.
(bron: archief Atletiekerfgoed)

De twee andere Olympische Spelen waar Visser wel in actie kwam brachten hem geen succes. In 1952 was hij nog piepjong. Met 7,57 had hij zich in Rotterdam gekwalificeerd. In Helsinki bereikte hij de finale door één centimeter verder te springen dan de eis (7,21). Door drie ongeldige sprongen in de finale kwam er een 0 achter zijn naam. Met 7,57 was het goud voor de Amerikaan Jerome

Biffle. Acht jaar later was hij dankzij een sprong van 7,97 in het voorseizoen net als in 1956 een van de favorieten voor een medaille. Dat gebeurde in Santa Barbara, Californië. Omgerekend uit feet en inches was het zelfs 7,974, luttele millimeters minder dan zijn fameuze record. Ondanks een goede voorbereiding kwam hij in Rome drie centimeter te kort om zich voor de finale te kwalificeren. Met 7,66 eindigde Visser als zevende. Olympisch goud ging naar de Amerikaan Ralph Boston: 8,12. Voor de reis naar huis in de Verenigde Staten boekte Visser een vlucht bij Lufthansa via Frankfurt, omdat de vlucht met KLM te lang zou duren. De meerkosten declareerde Visser bij de KNAU, die dat niet wilde vergoeden. De gepikeerde bond legde Visser een internationaal startverbod op, waarna deze die beslissing bij de rechter aanvocht. Die veegde het startverbod van tafel.

Het jaar daarvoor had Visser zich in de Verenigde Staten gevestigd. Met de Duitse sprinter Armin Hary (later in Rome winnaar van de 100 meter) had hij een studiebeurs van het Bakersfield College bemachtigd. Die stelde Visser in staat bij aangename temperaturen te sporten. Nederland was hem te koud en te klein. Het ging hem goed af in Amerika. Visser sprong in Texas zelfs 8,05, maar die prestatie werd ongeldig verklaard.

Armin Hary in 1960.
(bron: Wikipedia)

Tot de jaren tachtig waren er in Nederland geen atleten die het record van Visser ook maar konden benaderen. Op 13 juli 1986 evenaarde Emiel Mellaard uit Spijkenisse in Amsterdam echter de topprestatie. Een jaar later nam Mellaard (toen 21 jaar) op 24 juni in Amersfoort het record over: 8,02. Dat bericht bereikte de sportredactie van het ANP via medewerker Koos Koumans halverwege de avond. Enthousiast tikte ik dat een van de oudste records uit de Nederlandse atletiek (bijna 31 jaar) nu geschiedenis was. Later op de avond ging ik op zoek naar Visser voor een reactie. Naar ons bekend was moest hij nog steeds ergens in Amerika zitten. Via een medewerker van de telefonische sportnieuwsdienst ontving ik later een fax uit Arnhem. PRESS RELEASE, staat er boven het zes alinea's in kapitalen gestelde warrige bericht. "3 times Dutch Olympian, AAU champion 1960, first over 26 feet, 35 years Dutch recordholder and ex-European recordholder long jump", stelt Visser zich voor.

Visser beschuldigde de KLM en de KNAU ervan te hebben samengespannen om te voorkomen dat hij olympisch goud zou winnen. Die conspiratie begon al bij de Spelen in Helsinki, toen Visser voor de finale verspringen van het olympisch dorp Kappela moest liften naar het stadion, omdat het transport dat Jo Moerman, chef d'équipe van de Nederlandse atleten, had beloofd te regelen niet kwam opdagen.

In 1960 ging het op de reis van de Verenigde Staten naar Europa al mis. Uiteindelijk reisde Visser na troubles met de KLM via Amsterdam, omdat Moerman wilde dat hij in

Brussel meedeed aan een estafette. Daar liep hij een spierblessure op die hem bij de Spelen zou hebben gehinderd. Visser vermeldde er in de fax het nummer van een postbus en telefoonnummer in Arnhem bij. Daar werd niet opgenomen.

In 1986 was Mellaard bij de Europese kampioenschappen in Stuttgart als vierde geëindigd. Het was zijn beste klassering in een internationale titelstrijd outdoor. Indoor sprong hij verder dan outdoor. In 1989 werd hij in de Houtrusthal in Den Haag met 8,13 Europees indoorkampioen. Dat jaar boekte hij indoor ook zijn beste resultaat: 8,23. In de buitenlucht kwam hij tot 8,19.

Na de Spelen van Rome was Visser in zaken gegaan. In Santa Barbara werd hij welvarend met de handel in sportkleding en -schoeisel, maar ook voor de import van elektronica en wijn haalde hij zijn neus niet op. Hij begon zelfs een luchtvaartmaatschappij. Dat bleek te hoog gegrepen.

Door illegale transporten kwam hij in de gevangenis terecht. Advocatenrekeningen kostten hem zijn kapitaal. Ook privé ging het bij Visser sterk op en uiteindelijk vooral neer. Drie huwelijken eindigden in echtscheiding. Met zijn familie en vier kinderen verloor hij het contact. Voor de liefde keerde hij naar Nederland terug, maar dat ging ook fout. Arnhem werd zijn woonplaats, waar hij tot zijn dood een tamelijk marginaal bestaan leidde.

Guus Mater

Bestuur

Met bindend vermogen samen
stappen zetten

Management

Met kennis en ervaring in de sport projecten realiseren

Advies

Met deskundig advies meerjarenbeleid helpen ontwikkelen

www.rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731
rien@rienvanhaperen.nl

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Positief en/of negatief, wat is/wordt het?

Dit is niet het zoveelste verhaal over Corona, maar slaat helemaal op de verwachtingen van de Nederlandse Atletiek voor het jaar 2021. Het gevoel zegt dat het de goede kant op gaat, dat er betere tijden komen en dat de kans groot is dat het beter wordt dan het “oude” normaal. (Toch weer een vergelijking)

Nederland nr. 1 bij EK Indoor.

Wat hebben wij kunnen genieten van de prachtige atletiek in de lege indoorhal in Torun. Natuurlijk hou ik vooral met mijn Jeugdfondshart “onze” mensen in de gaten. Atleten die wij in 2020 hebben ondersteund, maar ook in de jaren daarvoor. Van het 2020-team kwamen er twee aan de start in Polen: Djoao Lobles op de 800 meter en Zoë Sedney op de 60 meter horden. Djoao had tijdens het NK de titel opgeëist en is met 1.46,65 ranglijstaanvoerder op de 800 meter, maar werd op het EK in zijn – in mijn ogen – moedig en positief gestarte serie laatste in 1.50,29. Waardoor deze teleurstelling veroorzaakt werd blijft voor ons nog gissen. Het is wel weer een ervaring voor Djoao, die gebruikt kan worden voor de toekomst. Veel beter verging het Zoë. Bij het NK in

Apeldoorn zat zij Nadine Visser heel dicht op de hielen en liep een prachtig PR van 7,98. In Torun bewees zij haar vorm vast te hebben gehouden, liep ongelooflijk constant: serie 8,01, halve finale 7,99 en finale 8,00, waarmee zij zeer eervol de 7^e plaats bezette.

Jessica Schilder (boven) en Tony van Diepen (rechts) tijdens de NK indoor 2021.

(foto's Erik van Leeuwen)

Het kijken naar “oudere” Jeugdfonds-atleten bracht wisselende gevoelens met zich mee (het jaartal achter de naam is het jaar van ondersteuning). Jessica Schilder (2018) kwalificeerde zich met een PR van 18,69 en een 5^e plaats in de finale voor de Olympische Spelen. Joris van Gool (2015, 2017), grote kanshebber voor een medaille, was iets te

gretig in de series en moest na een valse start het strijdtonel verlaten. Tony van Diepen (2015) was een van de grote smaakmakers met zijn gouden en zilveren medaille. Menno Vloon (2013, 2014, 2015) legde de lat erg hoog, doordat hij een week voor het EK bijna de 6 meter haalde. In Torun lag de lat met 5,80 echter te hoog en na gemakkelijk door de kwalificaties te zijn gekomen, moest hij het dit keer doen met 5,70 achter zijn naam. Maureen Koster (2011, 2012, 2013) was tot 2700 meter vooraan in de race te vinden en maakte serieus kans op een medaille, totdat zij door pure pech ten val kwam. Koen Smet (2012, 2013) behaalde de finale, Jip Vastenburger (2012, 2013) maakte een aantal passen buiten de baan en omdat er geen sprake was van hinderen, zoals later gebeurde bij de Noor Jakob Ingebrigtsen, had protesteren geen zin. En dan Nadine Visser (2012, 2013), opnieuw Europees Kampioene in een nieuw nationaal record. Een parel in de atletiek. Nadine Broersen (2010, 2011, 2012) draait ook nog goed mee en miste de kans op een medaille door drie foutsprongen bij het verspringen. Jamile Samuel (2009) won brons op de 60 meter in 7,22.

Tot zover in vogelvlucht “onze” atleten, maar de allerhoogste loftrompet steken wij natuurlijk uit voor Femke Bol. Wie op de Algemene Ledenvergadering 2019 erbij was in Rotterdam heeft met haar kennis kunnen maken. Femke ontving de Gouden Pluim en in een “battle” met Marjan Olyslager werd heel duidelijk wat een enorme wilskracht en focus er bij haar aanwezig was. Dat hebben wij kunnen zien in Torun. Vier dagen achter elkaar een geweldige 400 meter en 2 gouden medailles. Er komen ook vragen, waarom het Jeugdfonds Femke niet ondersteunt. Heel simpel: wij hebben de afspraak dat een atleet niet door ons ondersteund wordt als er al sprake is van begeleiding door een ander fonds. Wij hadden Femke hoog op de lijst staan, tot zij een Olympische nominatie kreeg en dan is het, om maar in sporttermen te blijven, net als bij Dafne Schippers, erop en erover!

Atletiek toch een teamsport?

Wat mij opviel bij dit EK was de erg goede sfeer in TeamNL. En daarbij gaat het niet alleen om de 4x4 ploegen. Je kon zien hoe Rik Taam en Pieter Braun elkaar stimuleerden en adviseerden, maar ook hoe Femke Bol na haar gouden race direct naar haar concurrent, maar vooral vriendin Lieke Klaver ging. Natuurlijk is de sfeer goed als beide estafette teams vlak na elkaar goud halen en dat de mannen dan door alle kordons heen breken om bij de vrouwen te zijn. Winnaars zijn nooit moe en altijd blij. Als je probeert te zoeken naar een reden voor dit enorme succes, kom je

Femke Bol ontvangt de Gouden Pluim uit handen van Marjan Olyslager op de ALV van 2019.
(foto Marianne PISO)

al vrij snel terecht bij het interview dat Charles van Commenee gaf. Het technisch kader heeft duidelijk versterking gekregen, maar vooral het vaker bij elkaar zijn en met elkaar trainen op Papendal lijkt een positief effect te hebben. Men leert van elkaar, men stimuleert elkaar en het zorgt misschien voor wat meer ontspanning naast de zware trainingsarbeid. Wij zullen dit aspect ook eens mee moeten nemen bij de vragen hoe wij als Jeugdfonds effectiever kunnen zijn, zoals ik ook in de vorige Vriendenband wat ballonnetjes heb opgelaten. Hopelijk kan Charles op dit gebied met ons meedenken, hoewel wij weten dat – om maar zijn eigen woorden te gebruiken – het een kwestie van lange adem zal zijn. Als je bij een wandeltocht van 100 km de eerste stap vergeet, lig je meteen al op de grond (oud chinees spreekwoord).

Wat nog meer in 2021?

In maart waren ook nog de wereldkampioenschappen indoor gepland in China, maar die zijn verschoven naar 2023. In 2022 wordt het WK indoor gehouden in Belgrado.

Van 8 t/m 11 juli zijn de Europese Kampioenschappen voor atleten onder de 23 jaar in het Noorse Bergen. Limieten moeten gehaald worden tussen 1 januari en 14 juni 2021.

Djoao Lobles. (foto Erik van Leeuwen)

Tijdens het indoorseizoen hebben Onyema Adigida op de 200 meter, Ramsey Angela op de 400 meter, Djoao Lobles en Bregje Sloot op de 800 meter, Jorinde van Klinken, Jessica Schilder en Alida van Daalen met kogelstoten en Pauline Houdema met verspringen al de limiet gehaald voor dit EK. Op basis van hun prestaties in 2020 mogen wij ook de kans groot achten dat Zoë Sedney op de 100 meter horden, Ramsey Angela op de 400 meter horden, Sven Roosen op de tienkamp, Jorinde van Klinken en Alida

van Daalen met de discus en Britt Weerman op hoog in het komende buitenseizoen aan de limiet zullen gaan voldoen. En daar zullen zeker nog meer kandidaten bijkomen. Een eerste inventarisatie laat zien dat ook daar teamNL sterk vertegenwoordigd zal zijn.

Direct na Bergen zullen in Tallin de Europese Kampioenschappen voor atleten onder de 20 jaar worden gehouden. Jongere atleten die ook al in aanmerking komen voor het EK U23 zullen waarschijnlijk een keuze moeten maken. En dan hebben wij het bijvoorbeeld over Britt Weerman en Alida van Daalen. Tijdens het afgelopen indoorseizoen hebben Alida van Daalen (kogel), Britt Weerman (hoog) en Britt de Blaauw (200 m) de limiet al behaald. Buiten hebben in 2020 Raphael Boujo op de 100 meter, Mark Heiden op de 110 meter horden, Britt Weerman op hoog en Alida van Daalen met de discus al bewezen dat de limiet voor dit EK haalbaar is, alleen telt het nu nog niet.

En alsof het allemaal nog niet genoeg is, is er van 26 t/m 29 augustus nog het EK voor onder de 18 jaar. Dat vindt plaats in het Italiaanse Rieti. Britt de Blaauw heeft op de 200 meter ook voor dat evenement indoor de limiet gehaald, evenals Celine van Heerikhuize en Suus Altorf op de 800 meter. In 2020 hebben Jermaine Kleine op de 400 meter horden en Tess van Randwijk op de 3000 meter al bewezen dat de limiet haalbaar moet zijn. En kijkend naar de outdoor ranglijst van 2020 zitten heel veel – toen nog – eerstejaars atleten tegen de limiet aan. Doordat het indoorseizoen voor deze groep bijna geheel is weggevallen, komt het aan op het buitenseizoen. Daarom ook een oproep aan alle organisatoren om bij de herstart van het baanseizoen deze groep niet ondergeschikt te laten zijn.

Een van de eerste grote wedstrijden van het buitenseizoen is de Ter Specke Bokaal. Deze is gepland op 8 mei 2021. Wij zullen jullie via nieuwsbrieven op de hoogte houden van de voorbereidingen van dit evenement en aan welke (corona)regels in die tijd nog voldaan moet worden.

En natuurlijk... eindelijk de Olympische Spelen van 23 juli t/m 8 augustus. Daarover meer in komende Vriendenbanden.

Tot slot: Public relations.

In de vorige Vriendenband heb ik de vraag gesteld, of het met het Jeugdfonds beter kan. En al zoekende naar mogelijkheden voor nieuwe taken kwam ik tijdens het EK in Torun tot de conclusie, dat er best wat meer aan PR gedaan kan worden voor de Atletiek. Daar moet ik direct bij vermelden dat dit zeker geen taak voor mij of het Jeugdfonds is, maar wij moeten toch een stem laten horen over de zeer magere verslaggeving door de NOS. Gelukkig hebben wij zeer goede burens aan de Belgen, die heel veel uitzenden, maar voor complete rapportages van alle kwalificaties en finales moet je zelfs buiten de EU gaan kijken bij BBC2. Voor het hoogtepunt van dit EK, de 4 x 400 meter, werd na het laatste schot van de laatste voetbalwedstrijd een samenvatting getoond, waarop de laatste 100 meter van de laatste lopers te zien waren. Het kon er nog net af! Maar laat ons niet van de wijs brengen! Wij gaan een heel mooi atletiekjaar tegemoet. Vooral als wij Corona weten te verslaan.

Blijf gezond en genieten!

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

**ELITE ATHLETE MANAGEMENT
SPORTS MARKETING & SPONSORING
EVENT MANAGEMENT**

Global Sports
Communication

GLOBALSPORTSCOMMUNICATION.NL

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei 2021

4 Sylvia Barlag (67)	18 Harry Joacim (83)
4 Marius Bos (83)	19 Annemarie Damen-de Boer (75)
7 Norbert Groenewegen (62)	20 Marian van Amsterdam (60)
8 Lidy Makkinje-Vonk (75)	21 Ger van der Made (84)
10 Mirthe Wiltink (28)	21 Jan Paul van Veenen (59)
13 Marjo van Agt-Ruyters (63)	22 Dicky van Lunteren-van Dijk (90)
13 Ben Japink (78)	25 Arie van Delft (67)
14 Harry Nijhuis (29)	26 Grete Koens (54)
14 Wilma Rusman-Zukrowski (63)	27 Hans Douwes (85)
15 Rob van Bokhoven (62)	28 Ysbrand Visser (60)
15 Jan Parlevliet (89)	31 Evert Groen (59)

Juni 2021

1 Marcel Klarenbeek (61)	17 Eltjo Schutter (68)
2 Toon Verkerk (67)	18 Haico Scharn (76)
5 Peter Konijnenburg (68)	19 Tilly Jacobs (65)
5 Enno Tjepkema (56)	20 Peter van Leeuwen (63)
5 Eric Velzing (64)	20 Eduard Talstra (51)
6 Chris Mooij (74)	21 Yvonne van Stek-Smit (60)
8 Bas Zwijnenburg (80)	22 Truus van Amstel (65)
9 Elly van Hulst (62)	23 Jan Struijk (71)
11 Henk Appels (80)	24 Egbert Nijstad (79)
11 Joop Keizer (80)	25 Wim van Hemert (82)
12 Jet van Wageningen-van de Giessen (79)	25 John IJzerman (72)
13 Jan Jansma (70)	27 Jacob Dikken (88)
14 Margreet Verbeek (60)	28 Gerard Bultje (37)
15 Truus Hennipman-Cruiming (78)	28 Klaas Kanis (76)
16 Corrie Bakker (76)	30 Gerrie Heinemans (78)
17 Ton van Dorst (83)	30 Wim Roosen (65)
17 Herman Hofstee (58)	

Bijzondere jarige: Lidy Makkinje-Vonk

Vroeger werden op de jaarlijkse ALV onze 75-jarigen altijd in het zonnetje gezet. Na 2015 zijn wij daarvan afgestapt, maar een mijlpaal blijft het natuurlijk, die leeftijd. Dus als het zo uitkomt staan wij er hier toch even bij stil. Zoals ditmaal bij Lidy Makkinje-Vonk, die volgende maand die leeftijd hoopt te bereiken.

Lidy Makkinje-Vonk vorig jaar tijdens een uitje met de estafetteploeg uit '68.

(foto afgeestaan door Lidy Makkinje-Vonk)

Op atletiekgebied was de in Amsterdam geboren, maar in Zuid-Afrika opgegroeide Lidy Vonk er vroeg bij. Op de lagere school in Pretoria kwam haar sprintaanleg al rap aan het licht. “Daar is dus heel erg veel sport op school, heel anders dan hier. Je had daar de districten tegen elkaar en eens in het jaar alle scholen. Dat was hartstikke leuk altijd. En ik was heel goed in hardlopen en in korfbal.”

Eenmaal terug in ons land kwam zij, omdat ze geen woord Nederlands sprak en een internationale schakelklas in die tijd ontbrak, op de vgllo terecht, hoewel zij heel goed kon leren (“dat heb ik later met avondstudies ingehaald: mavo, havo, middenstand”). Maar ook daar viel tijdens een potje slagbal met rondjes haar snelheid al snel op. Lidy: “De gymnastiekleraar zei: *je moet lid worden van een atletiekvereniging* en bracht mij naar ADA, naar Ali Gerritsen.” Daarna ging het snel. In 1963, op haar 17^e, maakte ze deel uit van een estafetteploeg dat met 48,0 een nationaal meisjesrecord vestigde en in 1965 won zij al haar eerste NK-medaille op de 100 m, een bronzen. In 1965 volgde haar eerste en enige titel op deze afstand. Verder verzamelde zij vooral zilver en brons. Maar ja, wat wil je ook met concurrentes als Wilma van den Berg, Truus Hennipman en Martha Klaassen Bos? Met wie zij in 1966 overigens wel in enkele weken tijd het nationale record op de 4 x 100 m uit 1958 in drie stappen van 46,1 naar 45,1 tilde. Logisch dus dat zij deel uitmaakte van de estafetteploeg die door Wil Westphal werd klaargestoomd voor de Spelen in '68. “Daar heb ik dus ook voor getraind, het hele jaar. In het weekend trinden we vier keer en dan sliepen we in Overveen in zo'n huis. Dat was heel bijzonder”, blikt Lidy terug. Dat er ten slotte na het NK in Groningen van de selectie één moest afvallen en dat zij dat was, was uiteraard een grote teleurstelling, maar daar heeft zij zich mee verzoend. Lidy: “Ik vond het wel naar, natuurlijk, want ik had ook graag mee gewild, maar het was wel heel eerlijk. Op dat moment moest je het gewoon laten zien, hè.” De in die tijd opgebouwde band is echter altijd gebleven.

Ze ging tot in de jaren '70 door. Haar laatste wapenfeit is zilver op de 100 m in 1973. Toen vond ze het mooi geweest. Voortaan kregen haar werk en haar echtgenoot, Hans Makkinje, alle aandacht. Totdat die in 1991 op Koninginnedag plotseling overleed. Lidy: “Dat was wel een dingetje, hoor, potverdorie zeg. Het is nu 30 jaar geleden, dus ik kan er nu makkelijk over praten. Maar je bent 44 en dan al weduwe!” Een traumatische ervaring. Tegenwoordig zoekt zij de gezelligheid vooral op bij haar club AAC (“ik zit er al ruim 60 jaar op”) en doet zij al jaren aan filosofie. “Dat vind ik hartstikke leuk, echt heerlijk om te doen”, besluit Lidy Makkinje-Vonk.

Piet Wijker